

kunne Sygekassemedlemmerne sikre sig Specialistbehandling. For Specialistbehandling i Øresygdomme koster det 25 Øre pr. Medlem, for Specialistbehandling i Øjensygdomme ligeledes 25 Øre pr. Medlem, og for Specialistbehandling i Massage 20 Øre pr. Medlem, og de ere indbefattede i de 3 Kr. 54 Øre, idet ikke alle Sygekasser have sikret sig Specialistbehandling.

Den Sygekasse, som det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) er Medlem af, og mange Sygekasser her i København faa i Statstilskud henimod 5 Kr. De faa 2 Kr. pr. Medlem og $\frac{1}{5}$ af Medlemsbidraget, som er 13—14 Kr., det vil sige, at Staten betaler al Lægehjælp for de Herrer og giver dem tilmed et Bidrag, som varierer fra 1 Kr. til $1\frac{1}{2}$ Kr. Jeg synes, at Medlemmerne af Sygekasserne ikke kunne beklage sig, naar Staten betaler hele deres Lægehjælp. Det viser sig ogsaa, at Statstilskuddet overstiger Lægeudgiften i København med 114,000 Kr. Staten bidrager altsaa 114,000 Kr. til de københavnske Sygekasser, foruden at den giver alle Medlemmer fri Lægehjælp. I Jylland er Forholdet omvendt. Der er der et Underskud, idet de ikke faa saa meget i Statstilskud, som de maa yde i Lægehjælp. Det viser sig ogsaa, at i Jyllands Landsygekasser er Lægehjælpen 4 Kr. 52 Øre aarlig, men jeg synes, det er selvfølgelig, at en Læge i Jylland maa have mere for at være Læge for en Sygekassepatient end en Læge i København. Det er mere Ulejlighed for en Læge i Jylland at køre 2—3 Mil, som de mange Steder maa, til en Patient, end det er for en Læge i København, hvor der er kortere Afstande at gaa til den næste Dør eller køre med Sporvogn. Der er den Mangel ved Sygekasseloven, at den giver dette Tilskud ens over hele Landet. Selvfølgelig burde det være saaledes, at Staten bærer en større Del af disse Udgifter, som Medlemmerne nu maa udrede til Lægehjælp, og som selvfølgelig bliver større, hvor de have meget langt til Læge. Det kan dog ikke kaldes urimeligt, at en Læge faar 4 Kr. 52 Øre om Aaret for en Patient, som han maaske skal køre 3 Mil for, det kan dog hænde, selv om han ikke kommer til at gøre eet Besøg hos hver af Patienterne i Sygekassen.

Fra et Lægestandpunkt set kan der siges adskilligt om den Maade, hvorpaa Sygekasseloven er bleven fortolket. I Sygekasselovens § 6 staar der: „Medlemmer af anerkendte Sygekasser kunne kun følgende være“ — og saa nævnes der, hvem der kan

være Medlemmer — „ubemidlede Arbejdere, Husmænd, Haandværkere og næringsdrivende, lavt lønnede Bestillingsmænd og andre med de nævnte i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og Kvinder.“ Der fremhæves ikke, at Arbejdere kunne være Medlemmer, men det fremhæves, at det skal være „ubemidlede“ Arbejdere. Det er blevet fortolket saaledes i Aarenes Løb, at saa at sige alle Arbejdere kunne være Medlemmer af en Sygekasse. Man har ikke taget det saa nøje, om disse Folk vare bemidlede eller ubemidlede. Naar man ser paa det ganske i Almindelighed som Samfundsmedlem, som Rigsdagsmand, maa man erkende, at det er udmærket, at en Mand sikrer sig i Sygdomstilfælde. Det er udmærket med de Bestræbelser, der, som det ærede Medlem fra Nykøbing fremhævede i saa Henseende, have været udfoldede i København. Men for Lægerne er det uheldigt, at en hel Del af de Patienter, som tidligere hørte til deres nogenlunde ordentligt betalende Klientel, pludselig komme ind i Sygekasser, og at Lægerne som Følge deraf kun faa Sygekassetakst for dem. Derved ere Lægerne komne ind i den vanskelige Stilling, at medens de som almindelige Samfundsborgere maa sige: Vi kunne kun anerkende de Bestræbelser, de Mennesker gøre for at sikre sig i Sygdomstilfælde, det er meget prisværdigt, at de sikre sig saa meget som muligt, maa de som Læger sige: Der er ingen Mening i, at en Mand, som har en temmelig stor Indtægt, som mange af dem have, for det er overholdt umaadelig lidt strengt, skal have Lægehjælp for 3 Kr. 54 Øre eller 3 Kr. 30 Øre om Aaret. Det er det, som har bevirket, at der enkelte Steder er kommet nogle Stridigheder mellem Lægerne og Sygekasserne.

Jeg vil nu sige, at disse Stridigheder er bleven kolossalt overdrevne, og der er mange Mennesker, som man næsten skulde synes med Villie bidrage til at sætte ondt Blod. Naar man læser den Historie, som er gaaet rundt i alle Landets Blade for nylig, at en Repræsentant paa et Møde i Aarhus stod op og fortalte, at nu var det kommet saa vidt, at en Læge i Aarhus havde nægtet at forløse en Barselkvinde, før man mødte med Pengene paa Bordet, saa er det af den Slags Ting, som sætter umaadeligt ondt Blod. Den Historie gik Landet rundt i Bladene, og saa blev det oplyst, at det forholdt sig ganske anderledes. Lægen havde slet ikke nægtet det, han var kommen lige straks og havde forløst Konen, og da han var færdig med det,